

«Навіть дивам потрібно трошки часу»,
— Хрещена фея, «Попелюшка»

Пролог

Зак

Батько завжди казав: люди — папір, а спогади — чорнило. Та я й гадки не мав, що мою книжку кинуть у смолу, а потім розірвуть на шмаття.

Він дав мені все. Гроші. Характер. Любов. Непоганий набір принципів — і навіть бездоганну усмішку. Усе до останнього. Та знаєте, що найцінніше він віддав мені? *Своє життя.*

Дванадцять років

Найгірший день мого життя почався, як це зазвичай буває з катастрофами, досить буденно. Ми з татом сиділи на задньому сидінні його *Flying Spur Bentley*, поки наш водій маневрував у нескінченних заторах, перелаштовуючись з однієї смуги в іншу. Гудки клаксонів зливалися в нестерпний шум. Небо прорвало — гроза не спинялася від самого аукціонного дому. По радіо гучно грала *Bookends* у виконанні *Simon and Garfunkel*, заглушуючи всі думки.

Я відчував, як татові очі прикипіли до моєї потилиці, коли я дихнув на шибку автівки й намалював на запітнілому склі шпагу.

Він зітхнув:

— Тобі точно потрібне хобі.

— Хобі — то лише гаяння часу. Саме тому їх так і називають, — я намалював пальці, які тримали мою шпагу, і кров, що стікала з її вістря. — Крім того, у мене вже є хобі, і не одне.

Попереду пирхнув водій, увімкнувши лівий поворотник.

— У тебе є таланти, — виправив мене тато. — Але коли тобі щось добре вдається, це аж ніяк не означає, що воно має подобатися. Сидіти й бити байдики все літо, чекаючи, коли повернеться твій найкращий друг — не зовсім хобі.

Дурний Ромео Коста. Просто взяв і поїхав. Навіть не попросився. Спершу до Італії, у початкову школу. А тепер — у якийсь тупий літній табір, куди його запхав батько. З Європи він повернувся до нестями нудним. Цього разу я очікував, що він припхається геть пустоголовий.

Я глипнув на тата:

— А чому мені має подобатися те, що я роблю?

Леда помітна усмішка торкнулася кутиків його вуст. Він був величезний. А може, здавався таким, бо я тоді ще не доріс до нього. Батько заповнював усе заднє сидіння своїм тілом. То була відчутна *присутність*. Оніксове волосся, зморшки біля очей від сміху і зловісний шрам на чолі, який він отримав, коли супроводжував малих скаутів. Орел спробував напасти, але тато останньої миті схопив мене, а потім налетів на шезлонг і розітнув собі лоба.

Він легенько постукав зігнутих пальцем по моїй скроні:

— Бо якщо ти не навчишся цінувати шлях, то як порадієш, коли прибудеш у пункт призначення?

— А хіба пункт призначення в житті — не *смерть*? — я вп'явся в нього поглядом, щоб не бачити, як мій витвір мистецтва на вікні поволі зникає через конденсат.

Він розсміявся:

— Ти надто розумний. Добра з того не буде.

— Це не «ні», — пробурмотів я й стримав бажання затулити вуха, щоб не чути клаксонів і лопотіння дощу.

— Пункт призначення — це сім'я. Кохання. Місце у світі, яке ти можеш назвати своїм.

Я змахнув з кросівка маленьку гілочку:

— У тебе багато місць.

— Так, але дім лише один. І він там, де ти й твоя мама.

Я глянув на нього, насупивши брови:

— Що ми такого зробили, що ти тепер такий щасливий?

— Ви є, дурнику. І цього досить.

Я розлігся на сидінні й застукав пальцем по коліну — змушений до краю.

— Якщо ти з нами такий щасливий, навіщо постійно купуєш усіляке, щоб зробити собі приємне?

— Витвори мистецтва — це не *всіляке*. — Тато поклав руку на мою, щоб я припинив стукати. — Це душа людини, втілена в матеріалі. Душі безцінні, Заку. Захищай свою, як тільки зможеш.

Я трохи посунувся ближче до нього, й зиркнув на оксамитову торбинку між нами.

— А можна глянути?

— На день народження подивишся.

— Це мені?

— Але носити із собою не можна буде. Це небезпечно.

— Ще краще, — я потер руки, звернувши увагу на різьблену скриньку для прикрас у нього між долонь. — А як щодо цієї?

Ми щойно забрали здобич, яку тато виграв на аукціоні антикваріату. Точніше, він забрав. Я сидів на задньому сидінні

автівки й крутив кубик Рубіка, навіть не дивлячись на те. А тато тим часом морочився з підтвердженням оригінальності. Мистецтво мене ніколи не цікавило. Останні дванадцять років батько намагався втовкмачити мені свою мудрість. Марно. Я здатен дискутувати про перевагу стилю гонбі порівняно з технікою роботи тушшю і аквареллю, але не можу змусити себе бодай трошки перейнятися тими лініями на папері.

Часом я потай заздрив Ромео, адже батько дозволяв йому мати зброю, навіть ручні гранати. Він ще й *танком* керувати вміє. Оце я розумію, *понти*.

Тато розкрив скриньку й нахилив до мене.

— Це подарунок мамі до річниці.

На шовку лежав круглий нефритовий підвісок у формі лева. До червоного шнурка, що охоплював вигнутий край, крипилися нанизані намистини, великий вузол пань-чан та подвійні китиці. Приблизно два мільйони доларів — і заради чого? Мама ж навіть не носитиме цієї штуки. Дорослі часом здатні на безглузді вчинки. Тато називає це імпульсивністю й каже, що така людська природа. Мабуть, я не зовсім людина, бо в мене ніщо не викликає аж такого шквалу емоцій. Усе завжди продумую, і нічого не кортить. Навіть солодкого.

Я відкинувся на спинку сидіння.

— Це схоже на той шматок сирної плісняви, яка росте в контейнері в шафці Олівера.

У мого ще одного найкращого друга гігієна, як у дикого кабана. Хоча це несправедливе порівняння — кабан немає змоги щодня митися в душі.

— *Ша хайдзи*. — *Дурне дитя*. Тато легенько ляснув мене по потилиці й усміхнувся. — Колись ти навчишся цінувати прекрасне.

Дощ періщив, тарабанячи по вікнах, ніби намагався прорватися всередину. За склом сяяли спотворені краплями червоні й жовті ліхтарі. Гул сигналів гучнішав.

«Ми майже приїхали».

— А ти певен, що мамі сподобається? — я потер носа рукавом сорочки. — Бо це нагадує той підвісок, що їй кілька років тому подарувала Селеста Аї, — мабуть, тітка купила його в сувенірній крамниці в аеропорту, дорогою з Шанхаю.

— Сподобається, — татів палець завмер над прикрасою. Він провів ним уздовж краю, але так і не торкнувся. — Шкода, що в січні довелося летіти до Сіаня. Я запізно дізнався, що інший підвісок виставили у Вашингтоні на аукціон, і його вже хтось придбав.

— Є ще один? — я намалював на склі восьминога й слухав його впіввуха. Ми саме проминали розбурханий Потомак. Ще кілька кілометрів — і завернемо на Дорогу Темного Принца. — Хіба це не знижує цінності?

— Інколи так. Але тут підвіски й задумувалися парою — для нього і для неї. Вони належали двом закоханим часів династії Сун. Щоправда, ті люди були з різних світів.

Я пожвавішав. Нарешті ми дійшли до чогось цікавого:

— А що з ними сталося? Їм відрубали голови?

— *Заку*.

— А, звісно, — я клацнув пальцями, а потім провів по горлу. — Їх тоді страчували тисячею порізів. Руки, мабуть, просто *відривали*.

Тато потер скроні, глянувши на мене з ледь помітною усмішкою:

— Ти все сказав?

— Ні. Як думаєш, коли людям відрізали носи без анестезії — вони миттєво вмирали чи спливали кров'ю?

Затор поволі розсмоктувався, і машина набрала швидкість. *Нарешті.*

— Закарі Сане, просто диво, що ти моя дит...

Гучний сигнал клаксона заглушив його слова. Дощ. Увесь світ. Тато замовк на півслові й широко розплющив очі. Водій різко вивернув убік, намагаючись уникнути зіткнення. Тато відкинув скриньку, кинувся до мене, обхопив руками й боляче стиснув, приперши до сидіння. Його обличчя вихопив засліпливий спалах фар.

«Бентлі» перекинувся набік, а потім на дах. Ми зупинилися догори дригом. Тато лежав на мені, захищаючи. Все сталося швидко. Швидкий пронизливий дзвін. Потім біль. Повний і всеосяжний. Усюди й ніде. Я не відчував нічого й водночас страждав від мук. Закліпав, ніби це могло допомогти мені щось почути чи навіть побачити.

— З тобою все гаразд, Закарі. Ти в безпеці, — його губи ворухнулися зовсім близько, за кілька сантиметрів від мого обличчя. Татове тіло тремтіло. Він поглянув униз, між нами, заплющив очі й рвучко вдихнув. — *Во цао*¹.

Я застиг. Він вилаявся. Тато *ніколи* не лаявся.

На праву ногу крапнуло щось липке й темне. З батька. Я струснув ногою.

«Кров».

Це кров.

Татова кров.

А тоді я побачив: садові граблі проштрикнули його живіт, пришпилити до дверцят. Зубчастий край ледве зачепив мене. Я втягнув живіт, намагаючись вдихнути-видихнути.

¹ Чорт забирай (*кит.*).

Часто закліпав, ніби це могло розвіяти жах, але він не зник. Мій погляд сфокусувався на татові. Усе його обличчя заливала кров. Уламки скла стирчали зі шкіри, немов голки їжачка. Кров була всюди. Вона стікала його скронєю від шраму на чолі аж до підборіддя. Тепла, з металічним присмаком, гідка, *липка* — просочувалася в мій одяг, шкіру, волосся. Я хотів, щоб він зліз із мене. Хотів кричати. Його губи знову ворухнулися, але цього разу мені нічого не вдалося розібрати — у вухах дзвеніло.

«Я тебе не чую, — вимовив я одними губами. — Скажи ще раз».

Спробував щось зробити — дотягнутися до його чола, спинити кров, але він був надто важкий. До того ж я мусив втягувати живіт, щоб граблі не розпанахали мене.

Червона торбинка.

Я потягнувся до неї, витягнувши руку якнайдалі. Порізався граблями, але все ж схопив і вивернув її. Ніж. Обхопив руків'я, намагаючись перерізати пасок безпеки. Той розірвався збоку, але мені не вдалося поворухнутися.

Генрі, — я спробував прокричати ім'я водія.

Жодної відповіді.

Озираючись через праве плече, я побачив, що чоло Генрі лежить на спущеній подушці безпеки, а клаксон видає безперервний пронизливий звук. Я не бачив крові, але й так усе зрозуміло. Він мертвий. І нагадував ляльку з цими чорними порожніми зіницями.

Татові губи знову заворушилися. Очі благаали прислухатися. Я хотів, справді хотів, але чув тільки той клятий клаксон.

З татової щоки скотилася сльоза й упала мені на обличчя. Я засичав, ніби вона обпекла мене. Тато *ніколи* не плакав.